

Sygn. akt XVI GC 1562/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2015 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Emil Ruciński

po rozpoznaniu w dnia 16 września 2015r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **E. W., J. S. wspólnikom spółki cywilnej**

o zapłatę kwoty 18.059,48 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. solidarnie na rzecz pozwanych E. W., J. S. kwotę 2.417 (dwa tysiące czterysta siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 1562/14

UZASADNIENIE

W dniu 16 kwietnia 2015 r. (data nadania) powód (...) Sp. z o.o. w W., wniosła o zasądzenie od pozwanych E. W. oraz J. S. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...) s.c. E. W., J. S., kwoty 18 059,48 zł wraz z ustawowymi odsetkami od następujących kwot:

- I. 589,93 zł od dnia 15 września 2012 r. do dnia zapłaty,
- II. 2 747,61 zł od dnia 15 września 2012 r. do dnia zapłaty,
- III. 3 209,49 zł od dnia 24 września 2012 r. do dnia zapłaty,
- IV. 3 859,56 zł od dnia 28 października 2012 r. do dnia zapłaty,
- V. 3 763,90 zł od dnia 28 października 2012 r. do dnia zapłaty,
- VI. 3 888,99 zł od dnia 02 listopada 2012 r. do dnia zapłaty.

oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego, tytułem wykonanych usług spedycyjnych (k. 2-4).

W dniu 25 kwietnia 2014 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, sygn. akt XVI GNc 2511/14 (k. 45).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 04 czerwca 2014 r. (data nadania) pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie kosztów procesu od powoda na rzecz pozwanych solidarnych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwani w sprzeciwie podnieśli zarzut przedawnienia roszczenia. Wskazali, że na podstawie art. 32 Konwencji CMR, termin przedawnienia wynosi 1 rok od upływu 3 miesięcy od dnia dostawy towaru. Wskazali również, że powód wniósł pozew ponad półtora roku po wykonaniu usługi. Powód nie zgłaszał również reklamacji, co do wykonanych usług (k. 57-57v).

Strony podtrzymywały swoje stanowiska do końca procesu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W ramach prowadzonej działalności gospodarczej (...) Sp. z o.o. w W. przyjęła od (...) s.c. E. W., J. S. zlecenia transportowe na transport ładunku w postaci papieru w rolach o wadze 25 ton.

W zleceniu spedycyjnym o nr (...) strony ustaliły datę załadunku na dzień 01 sierpnia 2012 r. w H. a rozładunek w dniu 02 sierpnia 2012 r. w miejscowości C.. Stawka za transport wynosiła 550 Euro. Zlecenie zostało wykonane zgodnie z zaleceniami dostarczonymi przez (...) s.c. E. W., J. S. (dalej zwany zleceniodawcą). Dostarczenie ładunku zostało potwierdzone międzynarodowym listem przewozowym CMR załączonymi do zlecenia spedycyjnego. W dniu 14 sierpnia 2012 r. (...) sp. z.o.o. wystawił fakturę VAT na kwotę 2 783,60 zł tytułem wynagrodzenia za przewóz towarów odpowiadającego wysokości uzgodnionego frachtu. Dnia 17 sierpnia 2012 r. faktura wraz z dokumentami związanymi z potwierdzeniem odbioru towaru została doręczona pozwanemu. Strony w umowie przewozu zgodnie postanowiły, iż wynagrodzenie z tytułu świadczonego przewozu będzie płatne w terminie 45 dni od dnia wpływu faktury i potwierdzonego bez uwag listu przewozowego CMR i innych dokumentów.

(bezsporne, poparte zlecenia spedycyjne wraz z międzynarodowym listem CMR oraz fakturą VAT k. 11-15)

W zleceniu spedycyjnym o nr (...), strony ustaliły datę załadunku na dzień 09 sierpnia 2012 r. w H. a rozładunek w dniu 10 sierpnia 2012 r. w miejscowości C.. Stawka za transport wynosiła 550 Euro. Zlecenie zostało wykonane zgodnie z zaleceniami dostarczonymi przez zleceniodawcę. Dostarczenie ładunku zostało potwierdzone międzynarodowym listem przewozowym CMR załączonymi do zlecenia spedycyjnego. W dniu 14 sierpnia 2012 r. (...) sp. z.o.o. wystawił fakturę VAT na kwotę 2 747,61 zł tytułem wynagrodzenia za przewóz towarów odpowiadającego wysokości uzgodnionego frachtu. Dnia 17 sierpnia 2012 r. faktura wraz z dokumentami związanymi z potwierdzeniem odbioru towaru została nadana zleceniodawcy.

(bezsporne, poparte zlecenia spedycyjne wraz z międzynarodowym listem CMR oraz fakturą VAT k. 16-19)

W zleceniu spedycyjnym o nr (...), strony ustaliły datę załadunku na dzień 08 sierpnia 2012 r. w miejscowości B. a rozładunek w dniu 13 sierpnia 2012 r. w miejscowości C.. Stawka za transport wynosiła 640 Euro. Zlecenie zostało wykonane zgodnie z zaleceniami dostarczonymi przez zleceniodawcę a dostawa potwierdzona zostało międzynarodowym listem przewozowym CMR. W dniu 23 sierpnia 2012 r. zleceniobiorca wystawił fakturę VAT na kwotę 3 209,49 zł tytułem wynagrodzenia za przewóz towarów odpowiadającego wysokości uzgodnionego frachtu. Dnia 24 sierpnia 2012 r. faktura wraz z dokumentami związanymi z potwierdzeniem odbioru towaru została nadana zleceniodawcy.

(bezsporne, poparte zlecenia spedycyjne wraz z międzynarodowym listem CMR oraz fakturą VAT k. 20-24)

W zleceniu spedycyjnym o nr (...), strony ustaliły datę załadunku na dzień 31 sierpnia 2012 r. w miejscowości H. a rozładunek w dniu 03 września 2012 r. w miejscowości Z.. Stawka za transport wynosiła 750 Euro. Zlecenie zostało wykonane zgodnie z zaleceniami dostarczonymi przez zleceniodawcę a dostawa potwierdzona zostało międzynarodowym listem przewozowym CMR. W dniu 27 września 2012 r. zleceniobiorca wystawił fakturę VAT na kwotę 3 859,56 zł tytułem wynagrodzenia za przewóz towarów odpowiadającego wysokości uzgodnionego frachtu.

Dnia 28 września 2012 r. faktura wraz z dokumentami związanymi z potwierdzeniem odbioru towaru została nadana zleceniodawcy.

(bezsporne, poparte zlecenia spedycyjne wraz z międzynarodowym listem CMR oraz fakturą VAT k. 25-29)

W zleceniu spedycyjnym o nr (...), strony ustaliły datę załadunku na dzień 06 września 2012 r. w miejscowości H. a rozładunek w dniu 07 września 2012 r. w miejscowości Z.. Stawka za transport wynosiła 750 Euro. Zlecenie zostało wykonane zgodnie z zaleceniami dostarczonymi przez zleceniodawcę a dostawa potwierdzona zostało międzynarodowym listem przewozowym CMR. W dniu 01 października 2012 r. zleceniobiorca wystawił fakturę VAT na kwotę 3 888,99 zł tytułem wynagrodzenia za przewóz towarów odpowiadającego wysokości uzgodnionego frachtu. Dnia 03 października 2012 r. faktura wraz z dokumentami związanymi z potwierdzeniem odbioru towaru została nadana zleceniodawcy.

(bezsporne, poparte zlecenia spedycyjne wraz z międzynarodowym listem CMR oraz fakturą VAT k. 35-38)

W zleceniu spedycyjnym o nr (...), strony ustaliły datę załadunku na dzień 12 września 2012 r. w miejscowości H. a rozładunek w dniu 13 września 2012 r. w miejscowości Z.. Stawka za transport wynosiła 750 Euro. Zlecenie zostało wykonane zgodnie z zaleceniami dostarczonymi przez zleceniodawcę a dostawa potwierdzona zostało międzynarodowym listem przewozowym CMR. W dniu 27 września 2012 r. zleceniobiorca wystawił fakturę VAT na kwotę 3 763,90 zł tytułem wynagrodzenia za przewóz towarów odpowiadającego wysokości uzgodnionego frachtu. Dnia 28 września 2012 r. faktura wraz z dokumentami związanymi z potwierdzeniem odbioru towaru została nadana zleceniodawcy.

(bezsporne, poparte zlecenia spedycyjne wraz z międzynarodowym listem CMR oraz fakturą VAT k. 30-34)

Pismem z dnia 12 marca 2014 r. roku (...) Sp. z o.o. w W. wezwała E. W. oraz J. S. prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod firmą (...) s.c. E. W., J. S. do zapłaty kwoty 18 059,48 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi, w nieprzekraczalnym terminie do 20 marca 2014 r. pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego (**bezsporne**).

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie jest spójny i niesprzeczny. Sąd uznał zgromadzone w aktach sprawy dokumenty oraz ich kopie i odpisy za wiarygodne, nie znajdując podstaw do kwestionowania ich prawdziwości z urzędu, biorąc pod uwagę fakt, iż strony sporu nie zgłaszały w tej kwestii zastrzeżeń. Jak również w oparciu o niesporne twierdzenia stron, które nie budziły wątpliwości co do ich zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy. W odniesieniu do zeznań świadka J. R. z dnia 16 września 2015 r. Sąd nie dał im wiary w części dotyczącej nie wezwania pozwanych we wcześniejszym terminie na piśmie do zapłaty dochodzonej należności. Z zeznań świadka wynika, że nie wzywali pozwanego J. S. pisemnie do zapłaty za wykonane usługi wobec jego zapewnień, że dokona zapłaty lub jak to tylko będzie możliwe odpracuje zaległość. Świadek kontaktował się z pozwanym J. S. co miesiąc drogą telefoniczną w celu wyegzekwowania na drodze przedsądowej zaległych należności. Wobec zapewnień pozwanego i braku zapłaty przez rok nie wzbudziło to podejrzeń powoda. Świadek zeznał również, że sprawa ta umknęła powodowi w natłoku codziennej pracy i obowiązków. Świadek nie potrafił wskazać ile i jakich zleceń dotyczyły propozycje odpracowania przez pozwanego powstałej zaległości. Wskazać należy, że pomimo nie uregulowania należności przez pozwanych przez okres 2 lat powód nie wystosował wezwania do zapłaty. Powód jako podmiot profesjonalny działający na rynku powinien wykazać większą dbałość o swoje interesy.

Sąd oddalił dowód z zeznań świadka G. G. ponieważ okoliczności na jakie został powołany w/w dowód były bezsporne w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uzasadnienie.

W sprawie bezsporne było prawidłowe wykonanie przez powoda przewozu towarów z Niemiec do Polski (do C., Z.) oraz brak zapłaty ze strony pozwanych. Strony zawarły poszczególne umowy spedycji. Pozwani zlecili powodowi jako spedytorowi przewóz towaru z miejscowości H. w Niemczech do miejscowości C., z miejscowości B. do miejscowości C. oraz miejscowości H. do miejscowości Z.. Zgodnie ze zleceniami spedycyjnymi, powód jako spedytor przyjął na siebie również obowiązek realizacji umowy przewozu (pkt 2 Uwag zawartych w zleceniu spedycyjnym). W związku z powyższym istniejący stosunek obligacyjny wynikający z umowy spedycji został rozbudowany o elementy właściwe dla umowy przewozu zgodnie z art. 800 k.c. a powód jako spedytor nie tracąc pozycji uzyskanej przez zawarcie umowy spedycji, uzyskał nadto prawa i obowiązki przewoźnika. Tym samym dotychczasowy "prosty" stosunek zobowiązaniowy spedycji uległ przekształceniu w "złożony" stosunek zobowiązaniowy, łączący w sobie treść dwóch typów stosunków obligacyjnych: przewozu i spedycji (wyrok Sądu Okręgowego w Rzeszowie z dnia 31 marca 2015 r., sygn. akt VI Ga 71/15).

W przedmiotowej sprawie znajdują zastosowanie przepisy szczególne Konwencji o umowie międzynarodowej przewozu drogowego towarów (CMR) i protokół podpisania sporządzone w G. dnia 19 maja 1956 r. (Dz. U. z dnia 14 września 1962 r.), zwanych dalej konwencją CMR. Stosownie do art.1 ust.1 konwencji stosuje się ją do wszelkich umów o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsca przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się. Zarówno P., jak i N. pozostają sygnatariuszami konwencji CMR, która ma pierwszeństwo przed normami prawa krajowego. Przepisy konwencji stanowią *lex specialis* do przepisów Kodeksu Cywilnego oraz Prawa Przewozowego. Powyższa okoliczność jest w sprawie bezsporna.

Zgodnie z art. 794 k.c. przez umowę spedycji spedytor zobowiązuje się za wynagrodzeniem w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do wysyłania lub odbioru przesyłki albo do dokonania innych usług związanych z jej przewozem. Spedytor może występować w imieniu własnym albo w imieniu dającego zlecenie.

Umowa spedycji jest umową, której przedmiotem jest świadczenie określonego w komentowanym przepisie typu usług. Jest ona umową konsensualną, kwalifikowaną, wzajemną i odpłatną. Na podstawie umowy spedycji spedytor zobowiązuje się do zorganizowania transportu przesyłki na zlecenie klienta, natomiast podstawowym obowiązkiem drugiej strony jest zapłata wynagrodzenia.

Okoliczność wykonania zleceń nie były kwestionowane przez pozwanych. Jednakże celem wykazania zasadności dochodzonego roszczenia powód załączył do akt sprawy zlecenia spedycyjne, listy przewozowe oraz faktury VAT. Z treści wskazanych dokumentów wynika, iż powód zorganizował na rzecz pozwanych szereg usług przewozowych. Wszystkie przesyłki, których przewóz zorganizował powód, zostały odebrane bez zastrzeżeń przez odbiorcę. Tym samym powód wykazał, iż usługi przewozowe przez niego zorganizowane na rzecz pozwanych zostały wykonane prawidłowo. Nie bez znaczenia jest także fakt, że za świadczone usługi strona powodowa wystawiła faktury objęte pozwem, które wprawdzie nie są dokumentem księgowym, ale fakt ich wystawienia i zaksięgowania nie jest bez znaczenia dla oceny całokształtu stosunków łączących strony. Faktury zawierają z reguły oznaczenie stron umowy, rodzaj usługi oraz cenę, które to elementy potwierdzają fakt zawarcia umowy. Wobec tego zlecony przewóz zostały wykonane przez powoda w sposób prawidłowy. Z tytułu wykonania przewozu powodowi przysługuje wynagrodzenie ustalone w zleceniach spedycyjnych stanowiących ofertę pozwanych. Powód udowodnił zasadność oraz wysokość dochodzonego roszczenia.

Pozwanie w sprzeczności od nakazu zapłaty podnieśli zarzut przedawnienia na podstawie art. 32 Konwencji CMR. Powód odnosząc się do zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanych wskazał, że pozwany J. S. działał w złym zamiarze. W przekonaniu powoda pozwany celowo odwlekał spłatę należności i wzbudził przeświadczenie powoda, iż należność zapłaci. Wobec powyższego zaistniała przesłanka kwalifikowana do wydłużenia okresu przedawnienia do 3 lat zgodnie z art. 32 Konwencji CMR. Zarzut przedawnienia wobec E. W. należy uznać za zasadny. Powód podnosił zarzut złego zamiaru jedynie do pozwanego J. S.. Natomiast wskazać należy, że spełniły się warunki dla przedawnienia roszczenia, co do pozwanej E. W.. Powód udowodnił, że przysługuje mu roszczenie w stosunku do pozwanej i upłynął

roczny okres przedawnienia. Na podstawie Konwencji CMR Roczny okres przedawnienia rozpoczyna się po upływie 3-miesięcznego terminu od dnia zawarcia umowy przewozu i wynosi 1 rok. Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że ostatecznie zlecenie spedycyjne złożone zostało w dniu 11 września 2012 r., czyli okres przedawnienia rozpoczął się w dniu 11 grudnia 2012 r. Przyjmując powyższe obliczenia, roszczenie przedawniło się w dniu 11 grudnia 2013 r. Powód wystosował wezwanie do zapłaty dopiero w dniu 12 marca 2014 r., czyli 3 miesiące po dacie przedawnienia.

Odnosząc się do zarzutu złego zamiaru pozwanego J. S. strona powodowa wskazywała, że rozmowy w sprawie spłaty zadłużenia prowadziła tylko z pozwanym. W przekonaniu powoda pozwany celowo nie płacił, aby doprowadzić do przedawnienia roszczenia. Powód podnosił, że powyższe okoliczności uzasadniają zastosowania w niniejszej sprawie 3-letniego okresu przedawnienia.

Wobec ustalenia, iż pozwany wykonywał przewóz na podstawie umowy spedycji jako przewoźnik w niniejszej sprawie znajdzie zastosowanie art. 32 ust. 1 Konwencji CMR, zgodnie z którym roszczenia, które mogą wyniknąć z przewozów podlegających niniejszej Konwencji, przedawniają się po upływie jednego roku. Jednak w przypadku złego zamiaru lub niedbalstwa, które według prawa obowiązującego sąd rozpatrujący sprawę uważane jest za równoznaczne ze złym zamiarem, termin przedawnienia wynosi trzy lata, przy czym termin przedawnienia biegnie – w przypadku częściowego zaginięcia, uszkodzenia lub opóźnienia dostawy – począwszy od dnia wydania. Dnia wskazanego jako wyjściowego nie wlicza się do terminu przedawnienia. Art.32 ust.1 konwencji CMR, pozostający normą bezwzględnie obowiązującą, stosuje się z wyłączeniem art.77 – 78 prawa przewozowego, nie mówiąc już o art.792 k.c.

Konwencja przewiduje wyjątek od zasady rocznego terminu przedawnienia w odniesieniu do roszczeń wynikających z winy kwalifikowanej (złego zamiaru lub rażącego niedbalstwa). Poprzez odesłanie do norm prawa krajowego, zastosowanie znajdują przepisy dotyczące umowy przewozu. Należy przyjąć, że z winą kwalifikowaną zrównane jest rażące niedbalstwo przewoźnika (art. 86 ustawy Prawo Przewozowe oraz art. 788 § 1 i 3 k.c.). W świetle tych uregulowań o winie umyślnej można mówić wówczas, gdy przewoźnik chciał szkodę wywołać lub godził się, że jego działanie lub zaniechanie szkodę spowoduje. Rażące niedbalstwo występuje wówczas, gdy przewoźnikowi można przypisać naruszenie podstawowych reguł ostrożności (wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 28 marca 2015 r., sygn. akt VIII Ga 78/15). Wydłużenie okresu przedawnienia może nastąpić również w wyniku złożenia reklamacji przez uprawnionego. Wniesienie takiej reklamacji zawiesza przedawnienie aż do dnia, w którym przewoźnik na piśmie odrzuci reklamację i zwróci załączone do niej dokumenty (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05 grudnia 2003 r., sygn. akt IV CK 264/02)

Z zeznań świadka wynika, że pozwany nie unikał kontaktu z powodem. W czasie rozmów telefonicznych pozwanego J. S. wykazywał chęć uregulowania należności. Zapewniał powoda, iż zapłaci zaległą kwotę a także godził się na odpracowanie zaległości w inny sposób zaproponowany przez powoda. Wobec powyższego nie sposób uznać, że pozwany działał w złym zamiarze. Zeznania świadka nie wykazały również, że pozwany J. S. działał w zamiarze wyrządzenia szkody powodowi. Wskazywał, że ma chwilowe kłopoty finansowe, jednakże wykazywał chęć zapłaty lub odpracowania dłużnej kwoty. Wobec tego nie sposób stwierdzić, że pozwany nie chciał uregulować na drodze przedsądowej należności przysługującej powodowi. Ponadto w niniejszej sprawie powód nie zgłaszał reklamacji w związku z niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem przewozu. Powyższa okoliczność mogłaby wydłużyć okres przedawnienia. Powód nie wykazał również należytej staranności przy prowadzeniu własnych spraw i wykazał się niedbałością dopuszczając do przedawnienia roszczenia. Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Z przepisów tych będących odzwierciedleniem zasady kontrydiktoryjności procesu cywilnego wynika, iż to strony są gospodarzami procesu i jedynie od ich aktywności zależy jego wynik. W okolicznościach rozpoznawanej sprawy to na powodzie spoczywał ciężar wykazania złego zamiaru pozwanego J. S..

Sąd wskazuje, że jedynie wyjątkowo może nie uwzględnić zarzutu upływu terminu przedawnienia roszczenia, jeżeli jego podniesienie przez pozwanego jest nadużyciem prawa (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 27 czerwca 2001 r. II CKN 604/00, OSNC z 2002 r., Nr 3, poz. 32). Jednakże w zaistniałym w niniejszej sprawie stanie faktycznym Sąd nie dopatrywał się żadnych szczególnych okoliczności przemawiających za zastosowaniem art. 5 k.c.

Wobec treści art. 32 Konwencji CMR okres przedawnienia rozpoczyna się po upływie 3-miesięcznego terminu od dnia zawarcia umowy przewozu i wynosi 1 rok. Jak wskazano powyższej roszczenie w stosunku do pozwanych przedawniło się w dniu 11 grudnia 2013 r. Powód wystosował wezwanie do zapłaty dopiero w dniu 12 marca 2014 r., czyli 3 miesiące po dacie przedawnienia. Istotnym również jest okoliczność, że powód nie dokonał żadnej z przysługujących mu czynności w celu przerwania biegu przedawnienia.

Wobec powyższego roszczenie podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c., który statuuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez adwokata ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). W niniejszej sprawie stroną powodową należy uznać za stronę przegraną. Wobec tego należało zasądzić od niej na rzecz pozwanych 2 417 zł. Na tę kwotę złożyły się 2 400 zł tytułem zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem opłaty od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie wskazanych przepisów, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.